

Ministeren her melder sig som en Mand, der har sine store Tvivl: paa den ene Side har han sine store Betænkeligheder ved Forslaget; men paa den anden Side vil han ikke modsætte sig, at Sagen kommer frem her til Forhandling; thi der er ogsaa et Ansvar forbundet med ikke at bringe Sagen frem her til Forhandling. Ministeren ved jo, hvad der siges i Skriften om den tvivlende Mand, at en Mand, der tvivler, er ligesom en Havets Bølge, der røres og drejes af Vejret, ikke tænker det Menneske, at han skal faa noget. Sikkert nok er det, at skal der gennemføres noget paa dette Omraade, er det en stor Hjælp for Rigsdagen, naar Administrationen møder frem med mere Kraft og siger: Vi ere overbeviste om, at saaledes og saaledes bør det ordnes. Mit Indtryk er derimod dette, at Forslagene vel ere forelagte, men at Ministeren, hvis der ikke kommer noget ud af dem, vil tage sig det saadan temmelig med Ro. Men jeg er ikke sikker paa, at vi fra vor Side, fra Tingets Side ere tjente med, at det bliver ved at gaa saadan, at vi tage det med Ro. Jeg tror, at vi maa benytte den Anledning, der nu er given os, til at gøre et Forsøg paa at bringe en anden og bedre Ordning til Veje i Teaterforholdene end den, der nu har fundet Sted i de senere Aar.

De 2 Forslag, som jeg særlig har tænkt mig at tale om, ere de 2 af Ministeren forelagte, Forslagene om Lønninger ved det kongelige Teater og Kapel og om Opførelse af en Tilbygning til det kongelige Teater. Hvad det første angaar, er det sikre Udbytte, at Statskassen kommer til at betale ca. 42,000 Kr. mere end hidtil. Det er det sikre. Ministeren sagde, at der er Udsigt til at faa 20,000 Kr. mere ind i Forestillingsindtægt; men det er det usikre, en Fugl paa Taget, som jeg ikke er sikker paa, Ministeren kan fange til os. Jeg skal indrømme, at der er en Mulighed for, at han kan gøre det, men det sikre ved Forslaget er, som sagt, en Merudgift paa 42,000. Disse 42,000 skulle anvendes dels til en Forbedring af Lønningsforholdene, dels til Forbedring af Pensionsforholdene. Der omtales en ny Ansættelsesmaade, som man venter sig meget af. Man søger at bringe Personalet ved Teatret, saa vidt det lader sig gøre, ind under lignende Forhold, som kongelige Embedsmænd leve under. Det viser sig, at det ikke ganske har kunnet lade sig gøre med andre end med Bureauchefen ved Teatret. Han er egentlig den eneste Person, der har en rigtig ideel Stilling, thi hans Forhold kunne bringes

helt ind under de samme Forhold som de kongelige Embedsmænds. Kunstnerne har man ikke ganske kunnet ansætte paa fast Lønning, man har forbeholdt sig Honorarer, Sæsonducører og deslige, men man stræber henimod at kunne give dem Stilling som kongelig ansatte Embedsmænd, og i den Henseende foreslaar man at indrette to Pensionsklasser. Den første ligner ganske de sædvanlige Embedsmænds Pensionsforhold, og til den Klasse skal saa to Dele af Personalet have Adgang, nemlig baade den Del, der faar kongelig Udnævnelse, og den Del, der faar ministeriel Udnævnelse. Den Del, der faar ministeriel Udnævnelse, adskiller sig kun fra den, der faar kongelig Udnævnelse, derved, at deres Enker og Børn ikke have Adgang til direkte Pension af Statskassen, men skulle henvises til Forhandling paa Finansloven, og det er ganske vist ikke fuldt saa sikkert som det, at man udenvidere kan gaa til Statskassen gennem en Lov. Ellers er der ingen Forskel mellem disse to Udnævnelser uden selvfølgelig den, der altid ligger deri, at man maa antage, at de fleste Mennesker sætte mere Pris paa Ordet *kongelig* Udnævnelse end paa Ordet *ministeriel* Udnævnelse. Den største Del af Personalet, det underordnede Personale, skal udnævnes af Teaterbestyrelsen og har ikke saa gode Pensionsforhold som den første Klasse. Man venter sig, som sagt, meget af denne Ansættelsesmaade. 39 skulle have kongelig Udnævnelse, medens 68 skulle have ministeriel Udnævnelse, og man venter, at denne kongelige Udnævnelse med Pensionsret vil have stor Tiltrækning paa Kunstnerne. De ville i højere Maal end hidtil føle sig knyttede til det kongelige Teater, de ville ikke fristes saa stærkt af Privatteatrene, og det vil saaledes være muligt at beholde de gode Kræfter ved det kongelige Teater. Hvis det, at man vil gøre Kunstnerne til Embedsmænd, virkelig skulde kunne forbedre Teatrets Forhold betydelig, forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke gør Skridtet fuldt ud, saa vidt det kan lade sig gøre. Man kunde jo give dem, der fik kongelig Udnævnelse, Uniform, saa at man virkelig kunde se, at de vare Embedsmænd. Naar de mødte med Guldsnore paa Kasketten og Metalknapper i Frakken med Billeder i ligesom Politiet, saa vilde det maaske ogsaa udøve nogen Tiltrækning. Politiet har i Knappen det aarvaagne Øje; det kunde maaske ikke passe saa godt til Teatrets Kunstnere; men man kunde jo i Stedet give dem Billeder af Thalia, Melpomene og Terpsikore, og hvad